

Životopis Boženy Tomšové

Božena Tomšová, rozená Hrnčíříková, se narodila 26. května 1935 v Praze, ve Vršovicích. V současnosti žije v domově důchodců v Jablonci nad Nisou.

Vyrůstala v rodinném kruhu se svými rodiči a starší sestrou. Do školy chodila v Praze, v Riegrových sadech, kde měla nejraději předmět vlastivědu. Rodiče vlastnili kavárnu – Hrnčíříkovo hostinství. Tatínek, Rostislav Hrnčířík (nar. 1906), byl majitelem kavárny, maminka, Božena Hrnčíříková (za svobodna Plhalová, nar. 1908), zde pracovala jako účetní.

Božena byla osvobozena od tělesné výchovy kvůli slabému srdci a věnovala se hře na klavír. Rodiče byli zapojeni do přípravy atentátu na Reinharda Heydricha

(tzv. Heydrichiády). Poskytli parašutistům v kavárně úkryt, kde dokonce přespali. Bohužel, jejich přítel Čurda je prozradil, což vedlo k tomu, že gestapo odhalilo konkrétní jména a v kavárně našlo

zakrvácenou košili. Rodiče byli odvezeni do koncentračního tábora Mauthausen, kde byli během dvou dnů popraveni.

Boženu a její starší sestru převezli do Internačního tábora Svatobořice.

Pamatuje si na vysoký dřevěný plot, který hlídali němečtí vojáci, a na přísné pravidlo, že nesměly s vojáky přijít do styku. Ve Svatobořicích pobývalo asi 60 dětí. Strávila tam tři roky svého života. Měla na starosti

paní učitelku Mikuláštkovou, která je i přes zákaz tajně učila. Dopoledne se učili, a čeští protektorátní četníci jim v tajnosti dodávali papíry, tužky a pastelky. Mohli se pohybovat pouze v rámci tábora, a starší sestra se o ni starala. Děti si spolu hrály, schovávaly se a házely po sobě hlínou. I když to bylo období plné těžkostí, Božena ho nevnímala jako něco dramatického – přišlo jí to prostě normální.

Po propuštění z tábora se vydala do Prahy a vstoupila do kláštera na Vinohradech (bez své sestry, která šla na učení na kuchařku). V klášteře se celý den modlili, celkově ji prostředí velmi oslovilo. V klášteře strávila tři roky, během nichž o ni pečovaly jeptišky. Starší sestra ji pravidelně navštěvovala. Po uplynutí této doby, kdy byla ještě nezletilá, se o ni po právní stránce staral bratr jejího otce, který se stal jejím poručníkem.

V roce 1949 se starší sestra vdala a Boženu přestěhovala do Jablonce nad Nisou. V Jablonci navštěvovala základní školu

Šumava, kde se setkala i se svým budoucím manželem. Učitelem na škole byl pan Tvrdý, který byl ve stejném koncentračním táboře jako její rodiči, ačkoli v jiném roce. Znal její příběh a byl jí velkou oporou. I když byla komunisty označována za „dítě z buržoazní rodiny“, nikdy nepociťovala žádné znevýhodnění.

Po absolvování pedagogické školy začala Božena učit malé děti v Jablonném Podještědí. Její manžel vystudoval střední průmyslovou školu a stal se konstruktérem nástrojů pro bižuterii. Božena pracovala také ve fabrice, kde obsluhovala lis, a později i jako kuchařka. Společně měli tři syny, a dnes se mohou těšit z

osmi vnoučat, z nichž čtyři jsou již pravnoučata. Božena je vděčná za své zdravý a spokojený život, který vedla, a říká, že by na ničem nic neměnila.